

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

16. Sic erunt nouissimi primi, & primi nouissimi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

bis Christi iustitiam. Voluit ergo hoc loco luculento mendacio Catholicos traducere. Sed ista nunc explicatio dementissimam Caluini sententiam apernit. Quam alijs in locis, quum Paulum explicamus, vberius & latius aperiemus.

IN MATTHÆI CAP. 20.

16. *Sic erunt nouissimi primi, & primi nouissimi.*

QUUM huius parabola scopum & intentum non aliud velit esse Calvinus, quam vt doceat Christus causam non esse cur glorientur vel alijs insultent, qui tempore sunt priores: quia Dominus quoties ita placuerit, vocare poterit quos visus est ad tempus negligere, eosque vel æquare vel præferre prioribus illis: qui sanè sensus (parabola ipsa in se considerata) probabilis valde est, & à Patribus traditus, Chrysostomo imprimis, sed huic sensui conclusio parabola plurimum repugnet, & maximè quod pro conclusionis causa Christus infert dicens, *Multi enim vocati, pauci vero electi*, vbi manifestè ostendit ideo hanc parabolam propositam fuisse, vt doceret ex Dei beneplacito sic multos vocari vt pauci eligantur, idque ita vt inter illos, qui videbatur primi & electi, fiant nouissimi ac reiecti; & contra qui videbantur nouissimi & penitus reiecti (sicuti gentes toto orbe dispersæ, & discipuli qui Christum sequebantur quos Scribæ & Pharisei pro abiectissimis habebat) fiat primi, & inter electos singulariter deputati: audax hoc loco Calvinus non contentus hunc sensum penitus rejicere, vnico vsus argumento (vt mox videbitur)

tentat

Calvinus tentat etiam hanc totam sententiam, *Multi enim*
 textum *vocati, pauci electi*, e textu eradere. Ait enim. *Minimè*
 Euangeli- *quadrat que à quibusdam inseritur sententia, Multi vocati,*
 cum au- *pauci electi.* Ait hanc sententiam à quibusdam esse
 dacissimè *inseriram, quum in omnibus planè exemplaribus*
 expungit, *Latinis, Græcis, Syriaco & Hebræo, inueniatur:*
nec de ea vllus hætenus vel antiquus vel recens,
ne quidem Beza ipse hoc loco dubitauerit. Hæc
est singularis & arrogantissima Caluini audacia,
vt sententiam suo sensui repugnantem, è textu
extrudere homo importunus, sui que nimitum
amans, audeat. Sensum autem illum à nobis me-
moratū, quem ista conclusio demonstrat, Sic erunt
noissimi primi, &c. cum verbis eisdem in fine præ-
cedentis capitis, quibus hæc parabola ita subiun-
gitur vt eorum verborum causam & explicatio-
nem contineat, (ait enim Christus, Simile est enim
regnum celorum, &c.) & maximè cum eisdem iterum
verbis apud Luc. cap. 13. vbi de reiectione Iudeo-
rum & vocatione Gentiū eadem manifestissimè
pronuntiantur, hoc vnico argumento refutat
 Calvinus, quòd *filijs Dei Iudeos murmurantes in mer-*
cede æquari, absurdum foret. Cæterum aduertere de-
 bebat Calvinus, quod ipsemet aduertendum hoc
 loco docuit. *Si quis (inquit) exactè singulas huius*
parabolæ partes discutere velit, inepta erit eius curiositas.
 Hæc ergo pars de æquali mercede à primò & no-
 uissimè vocatis accepta, soli parabolæ conuenit,
 in qua Christus hominis patris familias benigni-
 tatem proponere voluit; rei autè per parabolam
 significatæ non conuenit; nec vt conueniat ne-
 cesse est, magis quàm aliæ particule, quas con-
 uenire non posse manifestum est. Solummodo
 scopus & intentum Christi in hac parabola spe-
 ctanda fuerunt; quæ qualia erant, ex verbis pa-
 rabolæ

rabolæ præcedentibus ac subsequentibus, & apud D. Lucam iterum positis, ipsaque Christi conclusione, optimè & certissime demonstratur.

25. *Principes gentium dominantur eorum: & qui maiores sunt, potestatem exercent in eos.*
26. *Non ita erit inter vos: sed quicumque voluerit inter vos maior fieri, sit vester minister.*

TO T V M hoc loco Christi institutum atque doctrinam inuertit Calvinus, vt omnem in Ecclesia Christi prælaturam subuertat, seque & suos ab omni obedientiæ vinculo ac necessitate eximat. *Ostendit Christus* (inquit Calvinus) *primatum, qui certaminis inter discipulos causa erat, in regno suo nullum esse. Et paulo post, Ecclesie pastoribus nihil plus Christus detulit, quam vt ministri sint, a dominio autem prorsus abstineant. Quare notandum est, magis de re ipsa, quam de affectu haberi sermonem.* Hæc ille. Caterum euidenter patebit Christum de solo ambitionis affectu, non de re ipsa prælaturæ aut primatus in se, hoc loco disputare. Christus enim duobus hîc exemplis vtitur, vt hanc discipulorum contentionem de primatu compescat. Vnum proponit Regû & Principum huius mundi, quod fugere debent: Alterum proponit de seipso, quod amplecti debent. Neutrum exemplum primatum tollit, sed vtrumque exemplum fastum & ambitionem in primatu condemnat. Separat Christus Apostolos à Regibus, non quia nullum illi primatum exerce-re debeant, sed quia fastuose dominari non debent, sicut Reges terræ; quia pro suo libito aut commodo præesse non debent, sicut Reges ter-

Prælatorum in Ecclesia iuxta auctoritatem.

Apostolos à Regibus quomodo Christus secernat.

ræ